

270

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 3 stycznia 1956 r.

w sprawie sposobu sprawowania ochrony przeciwpożarowej przez terenowe komendy straży pożarnych w urzędach i instytucjach nie posiadających stanowisk pracy głównych inspektorów i inspektorów ochrony przeciwpożarowej oraz w zakładach i przedsiębiorstwach im podległych.

Na podstawie § 17 uchwały nr 538 Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1954 r. w sprawie organizacji ochrony przeciwpożarowej i zakresu działania jej komórek w naczelnych organach administracji państwowej oraz w jednostkach gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr A-78, poz. 920) zarządza się, co następuje:

§ 1. Terenowe komendy straży pożarnych sprawują ochronę przeciwpożarową w urzędach i instytucjach (oraz w zakładach i przedsiębiorstwach im podległych), o których mowa w § 3 uchwały nr 538 Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1954 r. (Monitor Polski Nr A-78, poz. 920), z zastrzeżeniem wyjątków wynikających z art. 18 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 58, poz. 404).

§ 2. 1. Terenowe komendy straży pożarnych sprawują ochronę przeciwpożarową w jednostkach określonych w § 1, w szczególności przez:

- 1) wydawanie dla tych jednostek regulaminów i instrukcji oraz innych przepisów przeciwpożarowych w oparciu o obowiązujące normy organizacyjne i techniczne,
- 2) przygotowywanie ochrony przeciwpożarowej zakładów do potrzeb terenowej obrony przeciwlotniczej,
- 3) przeprowadzanie kontroli stanu bezpieczeństwa przeciwpożarowego w zakładach i obiektach oraz wydawanie zarządzeń pokontrolnych,
- 4) ustalanie wytycznych dla kierowników zakładów, w których powinny być zorganizowane straże pożarne, i wyznaczanie kandydatów na komendantów tych straży stosownie do regulaminów organizacyjnych zakładowych straży pożarnych,
- 5) ustalanie potrzeb w zakresie zaopatrzenia obiektów i jednostek ochrony przeciwpożarowej w sprzęt techniczny i urządzenia przeciwpożarowe,
- 6) opiniowanie projektowanych inwestycji pod względem bezpieczeństwa przeciwpożarowego,
- 7) szkolenie załóg straży pożarnych oraz prowadzenie działalności propagandowej i uświadamiającej wśród pracowników zakładu w zakresie zwalczania i zapobiegania pożarom,
- 8) wyznaczanie oficerów i podoficerów pożarnictwa zatrudnionych w zakładowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej do służby operacyjno-inspekcyjnej w ramach garnizonu pożarniczego,
- 9) prowadzenie statystyki, ewidencji i sprawozdawczości w zakresie całokształtu ochrony przeciwpożarowej w jednostkach objętych zarządzeniem,
- 10) prowadzenie wszelkich innych prac mających na celu za-

bezpieczenie zakładów przed pożarem i innymi klęskami żywiołowymi.

2. Komendant Główny Straży Pożarnych ustala szczegółowy zakres czynności poszczególnych komend w ramach unormowanych niniejszym zarządzeniem.

§ 3. Dla usprawnienia prac w zakresie ochrony przeciwpożarowej jednostki objęte niniejszym zarządzeniem obowiązane są wyznaczyć do spraw ochrony przeciwpożarowej jednego z pracowników zatrudnionych w komórce służby technicznej, a gdy komórki takiej w danym zakładzie nie ma — w komórce gospodarczej.

§ 4. Instytucje i zakłady objęte niniejszym zarządzeniem obowiązane są udzielać komendom straży pożarnych informacji potrzebnych do usprawnienia ochrony przeciwpożarowej danego zakładu oraz ułatwiać w miarę możliwości wykonanie ich obowiązków.

§ 5. 1. Zarządzenia i wnioski w sprawach ochrony przeciwpożarowej instytucji i zakładów komendy straży pożarnych przesyłają kierownikom zainteresowanych zakładów.

2. Zasady i tryb przeprowadzania kontroli stanu zabezpieczenia przeciwpożarowego instytucji i zakładów określa rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 14 listopada 1951 r. w sprawie kontroli bezpieczeństwa przeciwpożarowego (Dz. U. Nr 60, poz. 413).

§ 6. 1. Organy kontrolne komend straży pożarnych są uprawnione do wydawania doraźnych zarządzeń kierownikom zakładów w razie stwierdzenia:

- 1) szczególnego zagrożenia pożarowego zakładu,
- 2) rażącego zaniedbania środków służących do ochrony zakładu w razie pożaru,
- 3) w innych ważnych i nie cierpiących zwłoki wypadkach, jeżeli wymaga tego dobro ochrony przeciwpożarowej zakładu.

2. Komenda straży pożarnych, której organ kontrolny wydał zarządzenie kierownikowi zakładu w trybie doraźnym, zawiadamia o tym jednostkę nadrzędną zakładu.

3. Jeżeli kierownik zakładu uzna, że wykonanie zarządzenia wykracza poza zakres jego uprawnień, obowiązany jest zawiadomić o tym niezwłocznie komendę straży pożarnych oraz swoją jednostkę nadrzędną, która obowiązana jest w terminie tygodniowym zająć stanowisko.

4. Jeżeli jednostka nadrzędna zakładu nie zgodzi się na wykonanie zarządzenia, decyzję w sprawie wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z ministrem, któremu podlega zakład.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. Z. Sznek

271

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 2 marca 1956 r.

w sprawie udzielania informacji adresowych przez organy Milicji Obywatelskiej.

Na podstawie art. 6 pkt 11 dekretu z dnia 21 grudnia 1955 r. o organizacji i zakresie działania Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 46, poz. 311) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powiatowe (miejskie) komendy Milicji Obywatelskiej oraz Komendy Milicji Obywatelskiej m. st. Warszawy i m. Łodzi obowiązane są udzielać zgłaszającym się urzędom

lub instytucjom państwowym, jednostkom gospodarki uspołecznionej, organizacjom społecznym oraz obywatelom informacji o adresie osób przez nich poszukiwanych.

2. Właściwy organ Milicji Obywatelskiej (ust. 1) udziela informacji o adresie osób zamieszkałych na obszarze jego działania.

§ 2. 1. Zgłaszający się o informację adresową powinien uiszczyć opłatę skarbową w wysokości 1 złotego, zgodnie z przepisem § 5 pkt 1 lit. c) zarządzenia Ministra Finansów z dnia 12 sierpnia 1955 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych podań, świadectw i pism od opłaty skarbowej (Monitor Polski Nr 80, poz. 954).

2. Obowiązkowi uiszczenia opłaty przewidzianej w ust. 1 nie podlegają: urzędy i instytucje państwowe oraz jednostki gospodarki uspołecznionej, jak również inne osoby prawne wymienione w części II pkt 14 tabeli opłat skarbowych stanowiącej załącznik do dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 1951 r. Nr 9, poz. 73).

§ 3. Komendant Główny Milicji Obywatelskiej określi szczegółowe zasady i tryb postępowania w sprawach objętych niniejszym zarządzeniem.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Wicha*

272

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 10 lutego 1956 r.

w sprawie oznaczania znakami towarowymi wyrobów innych niż powszechnego użytku, produkowanych przez jednostki podległe Ministrowi Przemysłu Materiałów Budowlanych i przeznaczonych do obrotu w kraju,

Na podstawie § 1 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 listopada 1954 r. w sprawie oznaczania znakami towarowymi artykułów przeznaczonych do obrotu w kraju oraz używania i zgłaszania do rejestracji tych znaków przez przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1954 r. Nr 114, poz. 1633 i z 1955 r. Nr 44, poz. 436) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wykaz wyrobów produkowanych przez jednostki podległe Ministrowi Przemysłu Materiałów Budowlanych innych niż powszechnego użytku, które powinny być oznaczane znakami towarowymi. Wykaz ten stanowi załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Jednostki podległe Ministrowi Przemysłu Materiałów Budowlanych obowiązane są przy zgłaszaniu do rejestracji znaków towarowych w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wymienić dokładny wykaz towarów, dla których zgłoszony znak jest przeznaczony, oraz klasę lub klasy tych towarów zgodnie z rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 kwietnia 1928 r. o ustanowieniu klas towarów w zastosowaniu do znaków towarowych (Dz. U. Nr 50, poz. 487).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Materiałów Budowlanych: *S. Pietrusiewicz*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 lutego 1956 r. (poz. 272).

WYKAZ WYROBÓW PRODUKOWANYCH PRZEZ JEDNOSTKI PODLEGŁE MINISTROWI PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH INNYCH NIŻ POWSZECHNEGO UŻYTKU, KTÓRE POWINNY BYĆ OZNACZANE ZNAKAMI TOWAROWYMI

1. Ceramika budowlana: cegła, pustaki, kafle, dachówka sączki (dreny)	znakowanie każdej sztuki
znakowanie około 20 do 30% w partii
2. Materiały mielone workowane: cement, wapno hydratyzowane, wapno nawozowe workowane, gips, magnezyt kaustyczny, róż polerski, glina mielona, piaski znormalizowane do cementu, skałki mielony, pył kwarcowy, baryt mielony, tufy mielone, wapień mielony, tynki szlachetne itp.	znak na worku
3. Fajansy sanitarne (oprócz drobnej galanterii)	znakowanie każdej sztuki
4. Płytki fajansowe, kamionkowe (przyborskie), podłogowe (terrakotowe) i kwasoodporne (powyżej 5 cm)	znakowanie każdej sztuki
znakowanie każdej sztuki
5. Płytki ksyolitolowe	znakowanie każdej sztuki
6. Wyroby kamionkowe: rury kamionkowe, kształtki, kamionka sanitarna, gospodarcza i kwasoodporna (z wyjątkiem pierścieni Raschiga)	znakowanie każdej sztuki
7. Bloki gipsowe	znakowanie każdej sztuki
8. Szkło płaskie okienne, ornamentowe, zbrojone, surowe lane	znakowanie każdej skrzyni
9. Szkło budowlane (fasonowe)	znakowanie każdej skrzyni
10. Szkło hartowane	znakowanie każdej sztuki
11. Szkło piankowe	znakowanie każdej skrzyni
12. Papa smołowcowa, bitumiczna	znakowanie każdej rolki (banderolą)
13. Płyty eternitowe faliste: płyty korkowe izolacyjne, asfaltowane i czyste korkowe	znakowanie każdej sztuki (ręcznie)
14. Suche tynki	znakowanie każdej sztuki
15. Szkło opakowaniowe (słoje, butelki, balony, gąsiorzy itp.)	znakowanie każdej sztuki
16. Szkło oświetleniowe elektryczne, gazowe, naftowe (oprócz baloników żarówek)	znakowanie każdej sztuki
17. Szkło laboratoryjne i techniczne	znakowanie każdej sztuki
znakowanie każdej sztuki albo opakowania